

Opinia Cititorului: Cu Trenul prin România- partea a II-A

Sebastian BUHAI

Trenul nostru a întârziat cu mai bine de o lună...

Dar din motive întemeiate. Nu foarte mulți au fost cei doritori să călătorească împreună cu noi în misiunea jurnalistică "cu trenul prin România", inițiată în articolul pereche din rubrica "*Impresii de Calatorie*" a RLIV-ACUM, din data de 10-01-2005, deși li s-a oferit timp suficient să se decidă.

Aparent nu ne ramâne decât să credem că pentru mulți dintre cititorii noștri, călătoria cu trenul prin România nu lasă amintiri memorabile, că nu există nici critică, nici laudă la serviciile feroviare oferite în România, că mersul cu trenul prin România este insipid, inodor și incolor și că în consecință nu merită a fi preluat ca topic de discuție sau, alternativ, că nici unul dintre cititorii noștri nu a folosit/folosește vreodată trenul ca mijloc de locomotie. Aceasta ar fi însă o concluzie pripită, pentru că puținele "impresii" pe care le-am primit (majoritatea de la colaboratori de baza ai RLIV-ACUM) și pe care aveți ocazia să le cititi în continuarea acestei introduceri - infirmă complet această părere; materialele pe care le avem de la puținii călători care s-au hotărât să își împartă memoriile cu noi sunt extrem de interesante, valoroase atât din punct de vedere documentar, obiectiv, informațional, cât și din punct de vedere literar (unele dintre aceste scurte eseuri făcând dovada unor abilități eseistice de invidiat). Două dintre "bucățile" de mai jos au fost publicate mai demult pe forumul RLIV și le-am preluat și în această culegere de materiale despre experiențele de călătorie ale cititorilor noștri cu trenul prin România. Celelalte au fost trimise în mod special pentru această culegere de scurte eseuri/impresii.

Asadar îi avem tovarăsi de drum pe următorii bravi călători: **Mushu** (cunoscut doar sub pseudonim pe forumul nostru) care probabil nu se va mai deplasa niciodată cu trenul internațional pe ruta București-Viena și retur având în vedere condițiile de coșmar oferite pe acest tronson feroviar, condiții pe care într-adevăr toți ar trebui să le reclame; **Marian Deaconescu aka Nea Marin**, vechi și constant forumist RLIV care evocă, cu mult stil și pe alocuri cu precizie matematică un episod meditativ, cu mulți ani în urmă, extrapolat la scala vieții, din gara de la Alba-Iulia așteptând personalul de Teiuș; **junele Ghiță Petruș**, colaborator frecvent și de nădejde al nostru, care ne descrie (tentant...) ofertele promoționale care se practică en-gros prin gara de nord din Timișoara și prin trenurile care intră sau ies din această gară; colega noastră **Adriana Nazarciuc**, editor și vechi colaborator RLIV-ACUM, relatând într-un eseu capabil să reproducă aceste imagini descrise în mintea fiecăruia, pentru cititori (și sperăm noi și pentru cei responsabili) adevărata atmosfera din "trenul groazei", adică trenul personal Iași-Harlau, care sunt convins că îi va face pe mulți să se gândească dacă vor să folosească acest mijloc de deplasare sau vor căuta alternative; tot la un "trenuleț al groazei" real versus un tren idilic se referă, într-un eseu literar scurt dar "în forță", **Monique Dinca**, tânara și talentata noastră colaboratoare; subsemnatul, **Sebi Buhai**, vă prezintă o colecție de scurte impresii feroviare adunate de prin călătoriile mele cu trenul prin România, mai recente sau mai vechi, pozitive sau negative; în fine, chiar editorul rubricii "*Impresii de Calatorie*" (între altele), colega și vechea noastră colaboratoare, **Alice Devallet**, încheie acest material cu descrierea unui voiaj feroviar de excepție, dinspre adolescență spre studenție și mai departe, însumând amintiri din călătoriile cu trenul prin România făcute de-a lungul timpului.

Dar nu vă lăsați influențați doar de aprecierile mele și formați-vă propriile opinii, citind aceste texte. În viitor sperăm că mult mai mulți din cititorii și colaboratorii noștri fideli să contribuie la asemenea secțiuni tematice, acestea fiind ceva ce vom organiza în mod regulat, în cadrul tuturor rubricilor noastre. Vă invit acum la lectură!

"Condiții" oferite de CFR în tren internațional!!! (Mushu)

"As dori să depun pe această cale o plângere, relativ la condițiile și serviciile oferite în trenul internațional București-Viena la întoarcerea în țară și rog pe toți cei care au avut experiențe asemănătoare să trimită mail la Marketing.Calatori@cfrr.ro, pentru că așa ceva nu se mai poate! Garnitura cu care am venit era una românească, iar responsabilul de vagon era tot român. Am călătorit la cușetă sperând că voi avea parte cât de cât de confort și servicii de calitate, dar tot ce am primit a fost o mizerie de nedescris și niște servicii deplorabile. Voi exemplifica:

* când am vrut să urc în tren mi s-a închis ușa în nas, chiar dacă mai erau 20 de minute până la plecare (a trebuit să înconjur tot vagonul pentru a mă putea urca în tren);

* desi dădusem biletele și trecuseră doua ore de la plecare nu am primit decât o pătură și o pernă care erau atât de murdare, încât îmi era frică să dorm pe ele. Abia după ce am mers să facem scandal am primit și noi așternuturile (ale mele erau găurite, dar măcar arătau mai bine decât perna și pătura); până la ora trei noaptea am înghețat de frig. A trebuit să stăm îmbrăcați pentru că era -cică - stricată rezistența și nu puteau da căldură;

* nu am avut nici lumina individual (funcționa doar becul compartimentului). In cele din urmă s-a dat drumul și la caldura și la lumină, dar asta după mai mult de șase ore. Cum e posibil așa ceva?

* compartimentul era mizerabil, iar paturile cu mult mai tari decât cele în care am dormit când am mers spre Viena. La capitolul baie și wc a fost oribil. Condiții mai mizere decât cele de aici nu cred că sunt decât în trenurile personal de la noi. Am făcut și câteva poze în acest sens.

* dimineața, puțin după ora șapte, ar fi trebuit să ajungem în Alba-Iulia, iar responsabilul de vagon trebuia să vină să ne trezească... la 7.25. Încă nu era nici o mișcare așa că am mers să vedem care e problema și.... surpriză: dormea... așa că l-am trezit și am întrebat când o să ajungem (pe această cale am aflat că trenul are întârziere aprox 50 minute). Vă rog să îmi spuneți dacă acestea sunt condițiile normale într-un tren internațional. Eu cred că nu! De aceea vă rog încă o dată să trimiteți mail la CFR totii cei care ați avut parte de experiențe asemănătoare. Poate, poate se va mișca ceva în țara asta (în sens pozitiv, evident). "

Am uitat multe (Nea Marin)

"Gara Alba Iulia, 4 Martie 1978. Caldura mare. A trebuit să-mi deschei cămașa. Să-mi suflec mânecile. In așteptarea unui personal care trebuia să mă ducă la Teiuș, sugeam o bere.

Fusesem acolo, la cimitir la Alba Iulia, la un an după cutremurul din 1977, ca să pun o floare pe mormântul unei foste colege de liceu, strivită de blocul Scala. N-avea, colega, nici 21 de ani. O chema Athena.

Un accelerat trage în gară. Pe cand eu cugetam (sau numa' stateam?) asupra chestiei că nu faptul că viața e absurdă mă răcăie, ci faptul că mi-e dat să știu că e absurdă.

Că n-am norocul bouului care trage fără probleme la jug o viață, neștiind că va sfârși în abator, făină de oase pentru găini.

Scrâșnetul frânelor mă trezi din această neagră cugetare. Chiar în față-mi, o fată-și scoate capul pe geamul deschis, ca să citească numele gării. Mă vede. Se așează din nou. O pierd din vedere.

Cele trei minute trec repede. Mai trag o dușcă. Berea-i caldă. Trenul se pune-n mișcare. Fata iese din nou la geam. Ii zâmbesc. Imi răspunde cu un zâmbet. Trenul dispare.

Au trecut de-atunci aproape treizeci de ani. Am uitat geometria afină, pe cea diferențială, am uitat numele multor profesori de-ai mei. Am uitat anul Cruciadei Copiilor (1111?), nu pot spune data exactă când mi-am întâlnit viitoarea soție. Am uitat multe.

Vorba cuiva: asta-i viața.

Toate cele bune,

Nea Marin"

De prin trenuri adunate (Ghiță Petruș)

"Ca orice student care se respectă, fac naveta de două ori pe lună catre orașul de baștină. Când am început să scriu acest articol mi-am promis că nu voi aminti nici de faptul că trenul cu care merg e de prin 1900, nici că e mizerabil, mi-am impus să nu pomenesc nici de controlorul care ia într-o zi mită cât nu iau profesorii pe meditații într-o lună, și am vrut să uit și de femeile de servici care mai fac curat din când în când doar să își motiveze și ele prezența pe statul de plata al C.F.R.-ului. Am vrut, în primul rând, să atrag atenția asupra țiganilor, mă scuzați, persoanelor de etnie rromă, care stăpânesc gările. Si pentru a ilustra pericolul pe care îl reprezintă pentru societate, vreau să vă istorisesc o mică întâmplare: m-a oprit acum câteva zile o persoana de sex feminin cu tenul mai închis și mi-a arătat două inele, presupuse a fi de aur, cu mențiunea că vrea să le vândă să ajungă acasă. Mi-a spus că a fugit de la bărbat, că are trei copii și că e pe drumuri de câteva luni. Frumoasă epopee, nimic de zis, doar că foarte puțin credibilă. Până aici nimic special. Doar că a devenit de-a dreptul violentă când i-am spus că nu sunt interesat de afacere. Din venitul meu de student nu îmi permit să cumpăr inele de aur, oricât de mult mi-aș iubi prietena. Nu vreau să par eu "ăla mic și negru" ce nu contribuie la dezvoltarea societății, dar oare Poliția Feroviară unde e? Prin barurile din Gara de Nord din Timișoara? Se ridică de aici numeroase întrebări: pe ce se duc banii contribuabililor, cine e adevăratul stăpân al gărilor, cum de nu-i vede nimeni ziua în amiaza mare, câte persoane naive și cu dorință de a face un cadou cuiva nu le-au căzut în plasa atât de bine țesută și altele. Sper doar că mă ajută cineva să găsesc răspuns la aceste întrebări. Până atunci, drum bun și aveți grijă la ofertele promoționale de prin gări."

"Trenul groazei..." (Adriana Nazarciuc)

"...așa a fost botezat... Si pe bună dreptate:

E vorba de un tren personal (și cred acum că nu greșesc cu nimic făcând următoarea afirmație), e vorba, așadar, de un tren personal UNIC (prin tot ce înseamnă degradant și rău), în toata România: Trenul personal Iași-Harlau.

Este în primul rând "dormitor" al navetiștilor ce merg dis-de-dimineața la oraș, la slujbă; și cum orele de plecare și sosire sunt "extreme", aș putea spune (primul tren pleacă din Harlau în jur de ora 03:00 AM, pentru ca ultimul să ajungă înapoi în Harlau în jur de ora 23:00PM), ce să faci bietii navetiști decât un inedit și autentic cor al sforăitorilor, creat ad-hoc, în fiecare zi... Si vai de cel ce îndrăznește să vorbească folosind un alt ton decât cel ce eventual nu deranjează pe "călătorii oboșiți" (de muncă, dar și de "gradele" cu care s-au înfruptat la colț de stradă..., la oraș...)

Ei bine, în acest tren al groazei îi întâlnești pe rând și pe "DI Goe" în varianta autohtonă și pe "Bubico" în varianta maidaneză, dar și pe "cetățenii de etnie romă", de care pomenea/amintea colegul nostru, Ghiță Petruș. Aceștia sunt practic stăpânii gării din stația Podu Iloaiei (una din stațiile prin care trece renumitul personal de Harlau). Multora dintre călători, la anumite ore, le este și frică să mai coboare din tren din cauza țiganilor (pentru că trebuie să amintesc că de fiecare dată Trenul personal Iași – Harlau stă în halta Podu Iloaiei aproximativ 40 de minute), deci e lesne de înțeles că navetistul va coborî din tren, dacă somnul nu îi este prea profund, pentru a trage o cincizeacă, atât în drum spre slujbă, înviorându-și astfel tonusul, pregătindu-se pentru o zi de muncă, dar și la întoarcere acasă, în scopul de a-și îneca amarul ce l-a copleșit peste zi, gândindu-se că oricum acasă îl așteaptă un supliment din aceeași amărăciune...

Ei bine, spuneam, în ultimul timp, navetiștilor le este oarecum frică să mai coboare din tren pentru a da nas în nas cu ..."puradeii" colorați din gara Podu Iloaiei. Nu-i problemă, însă: beneficiind de timp suficient, aceștia urcă și defilează în lung și în lat prin ceea ce a devenit, practic, o a doua casă a lor (vorbit de același personal Iași – Harlau), în căutare de naivi care să muște "momeala inelelor de aur la preț de nimic", în căutare de navetiști ce au un somn mai greu și un bagaj mai mare, în cautare de neatenți ce se gândesc la persoana lasată pe peron și nu își supraveghează atent bagajele, în căutare de femei singure sau de bătrani lipsiți de apărare...

Multe nenorociri s-au întâmplat în trenul de Harlau... Si astea sunt completate cu succes de modul în care arată acest tren personal de Harlau ... Geamuri absente, uși ce nu se închid, scaune ca pentru detinuți, din fier masiv... Nu de puține ori vagoanele se transformă iarna în patinoare, atât de frig poate fi... Si cum după '90 locurile de muncă la orașe au fost restructurate într-un număr foarte mare, s-a impus o reducere și în ce privește numărul trenurilor ce circulau pe ruta Iași-Harlau (doar la primele și la ultimele ore ale zilei); s-a redus totodată și numărul de vagoane, astfel încât dacă elevii și studenții se încumetă la sfârșit de săptămână să meargă acasă, apoi - trăiesc o adevărată aventură, ajungând să călătorească, fie iarnă fie vară, chiar și pe scară: trenul se transformă într-o reală cutie de conserve...

Să rezumăm, așadar: navetiști sforăitori, semințe scuipate cu nesimțire în cap de țigani care nu se sfiesc să-ți golească buzunarele, geamuri sparte, scaune din fier masiv, într-un cuvânt... "groază"... Bineînțeles, nelipsitul "Naș", de care nici nu am mai pomenit, dar care săracul nu are nici o vină: nu face decât să se adapteze situației...

Dar oare: are cineva vreo vină??? Ca peste tot în țara asta?? Vorba colegului nostru Sebi Buhai, în articolul pe care l-a semnat săptămâna trecută la rubrica Politic; prea multe vedem, niciodată nu luăm atitudine... Ne plângem sporadic de lipsă de dreptate... și condiții de trai... Oare ce se întâmplă cu biata noastră societate civilă???"

Trenule, mașină mică, să merg cu tine mi-e frică (Monique Dinca)

"Am împlânzit acest armăsar frumos și sălbatic, fără volan și claxon pe post de hățuri, am condus spre victorie, da, dar nu trenul acesta, ci privirea mea și a altora pe fereastră. Să fie pur-sânge acest zmeu fabricat în România, care cutreieră prin munți și văi cu atâția oameni care se țin de coama lui, tot galopând, tot galopând, de simți că-ți ia mințile de-atatea genoflexiuni și mișcări ale trunchiului? Ce atâta văicăreală că este curent, lasă că e mai bine așa, abia ni se desfundă nasul din amorteala mirosurilor, fie de ceapă, de la vecinul din dreapta, ori de ceva răchie, că tot sughite vecinul din stânga.

Ce liniștită și tăcută îmi pare natura, aproape că se înfiripă o odă în sufletul meu, cu ochii o întreb prin fereastră despre mieii și sânii ei, despre tenul cel albicios și bronzat deopotrivă, despre buzele pe care mi le-a trimis prin poștă, așa, nesărutate, o mai întreb despre culoarea șoldurilor ei, acum că a venit primăvara. Ma tot încercă un strănut de la atâta praf, scos parcă cu găleata, de un nene din compartiment care-și scutură pălăria, dar în mintea mea, deopotrivă cu acest tren, zboară și sufletul meu, tot cautând-o. Imi îndrept urechea înspre ea ca să-mi răspundă: "Semințe, semințe, covrigi, trei la zece mii, cine mai dorește, cine mai pofteste, semințe". Mi-a fugit din brațe, domnilor, cu semințele dumnevoastră cu tot; și tocmai acum, când îmi lipisem urechea de sufletul ei, s-o simt cum îmi șoptește!

O, dulcea mea fecioară, natura mea firavă, cu trenul-armăsar mă îndrept spre pașii tai... Imi acordez simțurile la frumusețea de-afară, lăsând în urmă sforăituri de bas ori de tenor, uit și de mirosurile grele emigrate de la vecini pe pielea mea, și alerg, și alerg, să prind natura de glezne. Mi-e cald de-atâta alergat, mai odihnit e trenul și caldă e și ea....o simt, o ating, i-am auzit și pașii grăbindu-se spre mine...aud, acum vrea să-mi șoptească: "Mamelor din lumea-ntreaga, eu vă dau un singur sfat, nu lăsați copii pe stradă."... Pe stradă? ... vai, acolo o să ajung eu căci mi-a disparut portofelul... vă rog să mi-l înapoiați!! Nu s-au întors la mine decât aceleași sforăituri și mirosuri, dar și domnul Nash.

Să-i povestesc despre căutările mele pentru natura cea frumoasă, despre faptul că mi-a fugit portofelul, el, de bună voie, că doar nimic nu-mi da de bănuț că mi l-ar fi luat cineva, nici măcar creolul nostru vecin care-și învarte briceagul amenințător spre mine, nu, fără îndoială că mi l-a luat vântul, da, el este vinovat!

Mă așez la locul meu, simulând un zâmbet de mulțumire, de confort, zicând ca pentru mine, încet: Domnilor, dar eu nu mi-am luat bilet pentru Trenulețul groazei!!!"

Colecție de impresii... feroviare (Sebi Buhai)

Dacă tovarășii mei de drum în această călătorie "literară" cu trenul pe, spre și dinspre meleaguri autohtone, au descris de regulă o experiență, un tronson feroviar pe care îl urmează sau îl urmau frecvent în trecut, ș.a.m.d, eu vă voi prezenta o scurtă colecție de impresii din diferite călătorii ale mele cu trenul prin România. Ordinea va fi arbitrară.

Compartimentele trenurilor noastre au fost de-a lungul timpului renumite pentru faptul că nu reușeau să păstreze căldura în timpul iernii (în același timp ne-reușind să păstreze o atmosferă suportabilă în timpul zăpușelii estivale) și în consecință bagajul călătorului era de voie-de nevoie, mult mai voluminos, datorită cojoacelor necesare supraviețuirii. În particular, un drum prin munți, pe tronsonul Vaslui-Cluj (nu cred că voi uita acest experiment niciodată, deși l-am parcurs doar de două ori), în mijlocul iernii era un adevărat test menit să decidă dacă ai putea supraviețui în cazul unei eventuale viitoare deportări în regiunile îndepărtate ale Siberiei. Ei bine, fără a insista mai mult

pe această veche poveste, trebuie spus că recent lucrurile s-au schimbat radical, cu 180 de grade. Ceea ce nu înseamnă că și în bine, dar să vedem despre ce e vorba. Vă invit deci să încercați pe pielea dumneavoastră să călătoriți în timpul iernii pe tronsonul Cluj-Budapesta (clasa I sau a II-a, ziua sau noaptea, nu contează, observațiile pe care le voi face se mențin indiferent de aceste criterii). Nu doar că nu veți mai simți pui de frig, dar după un timp nici în pielea goală n-ați mai rezista caldorii degajate în compartiment. Mă gândesc că CFR-ul trebuie să fi primit multe reclamații pe motivul lipsei încălzirii și proporțional cu numărul acestor reclamații, au decis și numărul de grade Celsius pe care le pun în ofertă, că vrei că nu vrei, acum. Să nu mai vină nici unul cu reclamații. Căldură vă trebuie, poftiți căldură: saună, nu alta. Cu sudoarea curgând și roaie pe tine, ești nevoit să țâșnești afară din compartiment, alături de restul călătorilor din compartimentul tău și din cele vecine și să-ți petreci restul călătoriei pe holul trenului, bucuroși că totuși ți se oferă un spațiu de călătorie în care viața nu îți e pusă în pericol. Desigur (goes without saying...) instalația de control a căldurii nu funcționează (iar geamul deschis are un efect minor în iadul CFR creat, fără să mai pui la socoteală că ți-ar ninge în compartiment...), în orice direcție ai învărti maneta respectivă, totul este dirijat de undeva... și asta în toate compartimentele vecine, nu poți să îi scuzi în baza faptului că, deh, ai fost și tu fara noroc o data și te-au repartizat în compartimentul cu probleme. A se urmări...

Ați cumpărat biletul de călătorie de la agenția de voiaj și bucuroși că nu trebuie să fiți la coada la casieria din gară chiar înaintea plecării, că nu riscați să nu aveți locuri, etc, nu mai aveți nici o grijă, ajungeți fără stress exact la timp și luați cu succes trenul. Intr-adevăr toate bune și frumoase până în momentul în care controlorul va verifica biletul. De aici următoarele probleme pot să apară (și le voi enumera doar pe cele cu care am avut personal de a face):

- i) sunteți acuzat că ați falsificat biletul de tren Cluj-Budapesta, prin modificarea criminală a datei rezervării de loc (ceea ce e ultra-clar din moment ce nu exista o șampilă și o semnătură din partea agenției de voiaj, care să justifice o greșeală și apoi corectarea acesteia) și vi se cere să plătiți o amendă sau altfel veți fi coborât din tren la prima stație- sugestii pe care evident le refuzați în mod principial și diplomatic, observând în fața controlorului că nu ați avea în nici un caz timp de asemenea mici acte "criminale" sau de discuții inutile și vă grăbiți să ajungeți la timp la Budapesta- în particular se poate verifica la agenția de voiaj Cluj că ați cumpărat biletul de acolo în data de ... pentru data de ... și cu asta basta; controlorul respectiv se rățoiește la dumneavoastră ca la ultimul criminal, își cheamă colegii, care îl secondează în urlete și amenințări, etc, și se opresc doar cand le explicați, pe un ton elevat, urban și care le dă frisoane vizibile, că sunteți trimis de către Ministerul Educației Nationale și Cercetării, ca reprezentant român la un concurs internațional în Ungaria, și le arătați și documentul respectiv, cerându-le numele și funcția pentru eventuale reclamații și chemări în judecată, daca se întâmplă ceva și nu ajungeți la timp. Controlorii își cer scuze pentru limbajul anterior și amenințările proliferate cu toate că refuză să își declare identitatea, dar vă informează, corect de data aceasta, că va trebui să completați un proces verbal, pentru că dumnealor nu pot verifica din tren care e treaba cu agenția dar fără îndoială vă dau dreptate și cu acest proces verbal se vor duce la agenție și se va rezolva totul. Completați procesul verbal respectiv și aparent toată lumea e mulțumită și situația rezolvată și vi se urează drum bun în continuare. Cu două efecte pe care nu le-ați prevăzut. Intâi hârtia pe care v-au dat-o în schimbul rezervării locului dus, pe care controlorii români au anexat-o procesului verbal, nu are nici un efect pe tronsonul maghiar și trebuie să cumpărați din nou o rezervare, la prețul marit din tren pentru acest tronson, deși le explicați controlorilor maghiari care e treaba. In al doilea rând, peste o lună de zile vă vine citație la tribunal în procesul Statul Roman împotriva subsemnatului, acuzat de falsificarea documentelor de călătorie, etc (am uitat denumirea exactă, legală, a faptei penale). Din fericire problema este rezolvată în momentul în care subsemnatul vizitează agenția de voiaj cu citația în mână și după o discuție cu directorul acesteia, i se garantează că rezolvă ei totul cu tribunalul, etc.
- ii) Controlorul vă informează că biletul dumneavoastră, deși corespunzând vagonului, compartimentului, locului, nu este corect pentru că aceasta e clasa I în timp ce biletul e de clasa a II-a. La întrebarea daca există vreun vagon clasa a II-a cu număr identic, având compartimentul respectiv și locul respectiv, vi se răspunde că nu există așa ceva (evident, cum să fie două vagoane

cu același număr, vă spune superior controlorului!). Controlorul nu are nici o soluție pentru rezolvarea situației, având în vedere că, pe bună dreptate, refuzați să achitați un bilet clasa I. În cele din urmă vi se spune să stați unde sunteți până controlorul se va consulta cu super-controlorul, care e undeva prin tren. Ajungeți la destinație fără să vă mai deranjeze nimeni. Similar cu această situație și ceva care se întâmplă foarte frecvent, un alt călător susține, cu dovada biletului, că locul pe care stați e al lui, iar controlorul nu poate decât să constate că cele două bilete au fost emise pentru exact același loc. Din moment ce trenul e plin ochi, soluția propusă de controlor este să împărțiți timpul de stat pe loc în mod echitabil, între dumneavoastră și pretendent. Când e vorba de o domnișoară cu ținuta fizică excepțională vă gândiți și la alte soluții, dar altfel trebuie să vă supuneți deciziei șefului de tren...

Sunteți (voluntar sau mai puțin voluntar) ghidul unui amic olandez care vrea cu orice preț să viziteze Bucureștiul (să știți că am încercat din răspuțeri să îl conving că sunt multe alte locuri interesante de văzut în țara noastră). După câteva ore într-un București care, pe vremea aceea, mișuna de câini—oaspetele vestit numărând exact 56 de câini vagabonzi pe străzile Bucureștiului în câteva ore—olandezul nostru decide că vrea să se întoarcă în Transilvania, unde totuși se poate mânca excelent și mai vezi colțuri de natură virgină. Zis și făcut, hop în primul tren București-Cluj. În drum către compartimentul nostru, lume multă și diversă pe coridor, înghesuială și așa mai departe. Nimic neobișnuit cu alte cuvinte. Nimic neobișnuit nici în faptul că vreo 10 inși fug în viteză dintr-un capăt al vagonului în celălalt, către noi, strigând călătorilor să intre în compartimente pentru că ei se grăbesc. Greșeala olandezului nostru de a mă întreba în engleză ce strigă respectivii și greșeala mea mai mare de a-i răspunde tot în engleză și de a intra la rândul meu într-un compartiment pentru a le face loc se materializează la 5 minute după eveniment, când, ajungând la compartimentul nostru, amicul observă că telefonul mobil i-a dispărut. Intuind imediat despre ce e vorba, o luăm la fugă după indivizii respectivi, dar cum să mai dai de ei, nimeni nu știe și nu a văzut nimic, în plus controlorul ne spune: băietii, ăștia au sărit precis din tren... De haz, de necaz, olandezul îmi spune totuși că a reușit să-și apere din răspuțeri, prin înghionțeli și îmbrâncituri la propriu, borseta pe care indivizii încercau să i-o smulgă... Neplăcerile nu dispar nici la vizita noastră la Poliția Feroviară din Cluj pentru a înregistra furtul și a obține o confirmare a raportării acestuia (telefonul fiind asigurat)- în primul rând sunt informat că ni se face o favoare pentru că de fapt trebuia imediat să ne coborâm la Ploiești, pentru că locul unde s-a întâmplat incidentul e în jurisdicția poliției feroviare Ploiești (!!), iar în al doilea rând mi se spune că nimeni nu vorbește altceva decât limba română și că declarația mea, ca traducător sau nu, nu e acceptată, prietenul olandez fiind cel care trebuie să descrie ce s-a întâmplat. La constatarea mea fermă că e absurd ceea ce mi se spune, respectivii "fac rost" de un ofițer care totuși înțelege engleza și poate lega două-trei cuvinte în limba lui Shakespeare. Din păcate asta nu ajută la nimic, pentru că după ascultarea (cu atenție) a declarației olandezului, omul îmi spune, mie, în română, "de unde știu că ăștia nu mă minte?". Decât să îl înjur eu, mai bine îi traduc prietenului ce a zis ofițerul. Reacția amicului a fost imediată (în engleză, inclusiv pentru urechile de polițiști prezente care înțeleg alte limbi): hai să plecăm dracu' de aici, lasă-i în sărăcie de bani de asigurare, ceea ce fac ăștia e efectiv umilitor, și mai vreți și să intrați în UE. Cum să-l contrazic?

Ca să încheiem totuși și cu niste cuvinte de laudă (comparat cu unele de critică pe alt tronson): clasa I a rapidului Cluj-București este într-adevăr clasa I. Adică nu se simte doar pe hârtie și în buzunar. Vi se pune la dispoziție chiar și o gamă de cotidiane principale, din care puteți alege pe gratis cel pe care îl doriți. Și dacă vă supără muzica transmisă în compartiment puteți să o opriți (izolarea fonică față de coridor cu usa închisă e cvasi-perfectă)! Locurile sunt curate și vizibil mai "de lux" decât la clasa a II-a. Toate acestea sunt minuni în comparație cu clasa I a trenului Cluj-Budapesta unde faptul că plătești 30% în plus pe o călătorie dus-întors te face doar să te gândești cu mare regret că ai fi putut folosi cei 20 de euro diferență față de clasa a II-a pentru o cină superbă în capitala maghiară.

Cu trenul prin România - aventură fără riscuri (Alice Devallet)

„Ca adolescent am avut o sete de aventură comparabilă cu a eroilor cărților pe care le citisem până atunci: visam să explorez insule pustii, să trag cu urechea la sfatul piraților, să întâlnesc locuitori din țări necunoscute mie, să fiu părtașă la secrete depănate în miez de noapte. Dar, ca un adolescent crescut de părinți grijulii, nu îmi doream să traiesc și riscurile vieții de aventurier – nimic mai grav decât riscul de-a pierde trenul într-o zi caniculară când alergi să culegi câțiva stropi de la țâșnitoare pe peronul învecinat. Și nu-mi doream mai multă suferință fizică decât cea dată de bătăturile din sandale și o ploaie de vară îndurată fără umbrelă.

Setea mea de aventură a fost satisfăcută (cu ajutorul unei doze bune de imaginație activă) de întâmplări din călătorii cu trenul între anii 1996-1999.

Cel mai des am luat trenul 'Foamei' – acceleratul Iași-Timișoara între Cluj și Timișoara (fie cel de la 11 prin Oradea, 'Foamea de după-masă', fie cel de la 6.00 prin Deva, 'Foamea de dimineața', sau cel de la ora 0.00, cel mai eroid: tren de noapte fara locuri rezervate, 'Foamea de noapte'). Trenul de noaptea era cel mai 'sinistru', nu găseam loc decât în vagoanele de Petroșani și trebuia să dorm cu grijă să nu trec de Simeria fără să schimb vagonul cu unul de Timișoara. De multe ori călătoream singură - având eu o figură de ființă pașnică și copil cuminte, necazurile m-au ocolit, ba chiar am fost chemată în ajutor odată de o femeie singură curtată cu insistența de un cetașean turmentat ... trăsnea a sâmbure de prună. Astfel am ajuns eu cu mândrie, la douazeci de ani, forță de menținere a păcii în 'Foamea de noapte'. A trebuit totuși să fac un compromis diplomatic cu domnul 'Sâmbure-de-prună' și să îi urez 'Noroc!' de câte ori era cazul.

Aroma sâmburelui de prună nu e niciodată prea îndepărtată de trenurile de noapte, mai ales dacă trec prin Maramureș. E inconfundabilă ca un refren popular. Dar mai alungă mirosul de țigări și toalete. Dar la un drum de 7 ore sau mai mult, tot omul e dator măcar c-o vizită, și dacă unii, din zgâlțâiala trenului, au ratat obiectivul, nu e vina lor. Am văzut și toalete curate (de obicei la cap de linie, în București), și chiar dacă nu erau comparabile cu standardele vestice, erau uscate, aveau săpun sau deodorant. În unele cazuri, curățenia nu e suficientă, o renovare fiind necesară.

Dar să revin la aventurile mele. În 1998 (eram încă studentă) mă îndrăgostisem de-un timișorean, și dintr-o dată îmi devenisera extrem de dragi drumurile cu trenul pe ruta Cluj-Timișoara. Mă înarmam cu o revistă de integrale, o sticlă de suc și un pachet de biscuiți, și eram gata de șase ore de privit pe geam, observare-a vecinilor și mai ales ascultare-a discuțiilor dintre cei ce călătoreau câte doi sau trei. Oamenii se plictiseau și intrau în vorbă cu necunoscuți, și de obicei tragând cu urechea descopeream lumi total necunoscute. Cel mai tare m-a impresionat un grup de maramureșeni care-și discutau detaliile ultimei încaierări la beție. Așa ceva nu îmi fusese dat să aud înainte, și zâmbeam în sinea mea, gândind la pirații din insula cu comori.

În aceeași vară am mers la mare cu o prietenă elevă, la niște prieteni ce locuiau în Mangalia. SNCFR tocmai înlocuise acceleratele directe către litoral cu rapide, pe care n-aveam reducerea de elevi/studenti. Condițiile de transport erau aceleași, dar plateai de 3 ori mai mult. Cu banii nici una nu stăteam prea bine, însă ne doream un pic de mare, și spre a lua atitudine și a lupta cu sistemul, am hotărât să mergem până la București cu acceleratul, și de acolo să luăm un accelerat de Moldova până la Fetești și după o așteptare de două ore să prindem singurul accelerat pentru Mangalia (venind din Moldova). Zis și făcut. Mândre că luptăm cu sistemul aristocrat- exclusivist al 'bogaților-care-își-permit-rapidul', am decis să înfruntăm orele mici ale nopții (între două și patru) în gara din Fetești. Și n-a fost chiar rău, dar ne-au mâncat țânțarii hotărâți să ne reamintească

geografia țării – unde-i Dunăre sunt și armate de bâzâitori nocturni. În mintea mea de student-care-stă-la-părinți eu exploram jungla amazoniana pe unde mișunau insecte însetate de sânge.

La întoarcerea din acea vacanță am mai avut parte de niscai aventuri. Am făcut o întrerupere în Cernavodă, unde locuiau alți prieteni. Împreună cu prietena mea am coborât pe la ora zece în gara din Cernavodă. Era o noapte neagră, și nici un bec nu lumina gara pe partea de tren pe care coborâsem. Cu inima cât un purice am așteptat să plece trenul, apoi mergând ca fluturii spre lumină am descifrat tablita cu numele garii: nu ne înșelasem. Mai greu a fost să găsim bacul (de fapt nu era bac, fiindcă nu circula la ore târzii, dar gazda ne aștepta cu o barca de ocazie). Traversarea canalului (celebru în anii pionieriei) Dunare-Marea Neagra m-a umplut de fiori mai ceva decât traversarea Amazonului de exploratori uitați ... atâta apă trecea pe sub barca arhiplină încât nu îndrăzneau să mă mișc de frică să nu îmi cadă rucsacul de 10 kg.

Dar aventurile nu s-au oprit aici. După Cernavodă, ne-am abătut și pe la Timișoara, la săpături arheologice. Pe trenul de întoarcere către Cluj am constatat încă o dată că biletele vândute cu două zile înainte la agenția de voiaj din Reșița nu dau drept de proprietate asupra locului în compartiment, aceleași locuri fiind alocate altor oameni de gara Timișoara, cu o oră înaintea plecării trenului. Ramase fără locuri, dar pline de spirit de aventură, ne-am așezat pe culoar în dreptul ușii de la capatul trenului. Aceasta, fiind vară, era întredeschisă și nu ne stânjenea deloc vederea. Astfel am contemplat pline de încantare fuga amețitoare a liniei ferate, lasând în urmă fără regrete arbuști și câmpuri toropite de soare. După câteva ore bune ni s-a făcut sete, și am decis că pentru o sticlă de apă merită să risc fuga după tren în Simeria, deci m-am coborât cum s-a oprit trenul și am fugit cât de repede am putut până la o țâșnitoare, unde mi-am umplut sticla. Sentimentul victoriei mă copleșise ... chiar dacă trenul a mai stat încă cincisprezece minute la peron. Această demonstrație de curaj și viteză ne-a atras o nouă cunoștință, locuitor al unor meleaguri legendare, și pentru noi, exotice : un indian. Restul de 3 ore până la Cluj le-am petrecut în povești despre țări niciodată văzute, despre alte neamuri și alte obiceiuri.

'Cireașa de pe tort' a fost pusă tot în trenul 'Foamea', de data aceasta între Cluj și Iași. Era în 1999, mă pregăteam să plec la studii în Anglia, era noapte și în compartiment doar eu și o fată cam de aceeași vârstă cu mine, dormind fiecare pe o banchetă. La un moment dat se oprește trenul într-o gară prin munții dintre Ardeal și Moldova. După un timp se deschide ușa compartimentului și se strecoară (cu greu) înăuntru o țigancă mare, sănatoasă, purtând tradiționala fustă plisată înflorată. De frică să nu mi se așeze peste picioare, m-am retractat pe banchetă să-i fac loc. Dar n-am reușit să continui a mă preface că dorm (nu sunt bună actriță). Atunci țigancă mi-a propus să-mi ghicească viitorul pentru o sumă modestă. Am simțit că, în miez de noapte, într-un tren pierdut în creierii munților, la un moment de răscruce din destinul meu, țigancă aceea avea o putere mistică. Am rezistat tentației și nici până în ziua de astăzi nu știu ce îmi va rezerva viitorul. Prefer să rămân, în viață ca și în tren, un călător fermecat de ceea ce vede pe drum, cu ochii mereu deschiși și mintea mereu înfometată. De aventuri ... fără riscuri."